

Invalideforsikringsfonden. Den Gang da Invalideforsikringsloven blev vedtaget, blev det fastslaaet, at ethvert Sygekassemedlem skulde være Medlem af Invalideforsikringsfonden, og enhver Arbejdsgiver skulde for det af ham beskæftigede Personale betale ligesom Sygekassemedlemmerne 5 Kr. 40 Ø. om Aaret i Bidrag. Man har maaske ikke saa nøje overvejet dette den Gang. Det var jo paa et Tidspunkt, da man allerede var opmærksom paa, at det ikke gik an at læsse alt for store Byrder over paa Statskassen, og derfor blev Arbejdsgiverne skudt med ind som Betalere. Det er imidlertid et Spørgsmaal, om det var en rigtig og retfærdig Bestemmelse, man her traf. Betingelsen herfor skulde jo være, at Arbejdsgiverne var saa stærkt interesserede i denne Lov, at man med Rette kunde lægge denne særlige Afgift paa dem, og at de var interesserede deri i et saadant Forhold, at det var berettiget, at de skulde yde det Bidrag, som man her blev enig om at lægge paa dem. Man har endnu ingen Statistik for Kassens Virksomhed i Aaret 1923. Man maa derfor nøjes med at regne med de Tal, der fremkommer ved den Oversigt, som den ærede Præsident i sin Tid gav over Kassens Virksomhed i de fem Fjerdingaar fra 1. Oktober 1921 til 31. December 1922. Hvis man da ser efter, hvem der fik Erstatninger, og hvilke Livsstillinger de paa-gældende indtog, vil man komme til følgende Resultat: Blandt dem, som ikke var beskæftiget hos nogen Arbejdsgiver, fik 54 Mænd i immaterielle Erhverv Understøttelse, 341 selvstændige Landbrugere, 376 selvstændige Haandværkere og industri-drivende, 146 selvstændige Personer i Handels- og Pengeomsætning og 1 071, som intet Erhverv eller Arbejde havde. Af Kvinderne havde 729 Stilling som Husmoder, medens 1 231 intet Erhverv eller Arbejde havde. Det bliver i alt 3 948. Blandt dem derimod, som havde en Arbejdsgiver, altsaa var Arbejdere i andres Virksomhed, blev der tilstaaet følgende Understøttelse: 320 Arbejdere i Landbruget, 99 i Haandværk og Industri, 77 i Handel og Pengeomsætning og 15 under Transport og Trafikvæsen. Af Kvinder 122, der havde Erhverv som Syersker, 390 ved husligt Arbejde og Haandarbejde og 111 i andre Erhverv. Det bliver i alt 1 134, som havde Beskæftigelse hos andre. Altsaa kun saadant noget som et Par og tyve Procent af hele det samlede Antal, der fik Understøttelse. Nu ligger der i det nye Lovforslags § 6 en Erkendelse af, at det er urigtigt, at Arbejdsgiverne skal betale for de Personer i deres

Arbejde, som ikke nyder godt af denne Lov. Men selv om disse nu fradrages, synes der dog at blive en urimelig stor Byrde tilbage at lægge paa Erhvervene, og jeg tillader mig derfor at opkaste det Spørgsmaal, om det ikke var mere rimeligt, at det hele Samfund bar Byrden, end at gøre det til en speciel Byrde for de paagældende Erhverv. Den ærede sidste Taler fremhævede ogsaa den Omstændelighed, der vilde fremkomme, hvis § 6 gennemførtes saaledes, som den er foreslaaet, og jeg ser heller ikke rettere end, at Bestemmelsen vilde forøge Administrationsarbejdet i ikke ringe Grad. Og er der noget, vi skal vogte os for i disse Tider, er det at give mere ud til Administration end nødvendigt; hvis Administrationen opluger den Besparselse, der ellers vilde være kommet, vilde det jo være mindre heldigt. Jeg henstiller altsaa ogsaa Spørgsmaalet om den fremtidige Bidragspligt for Arbejdsgiverne til Overvejelse, og navnlig henstiller jeg, om man ikke, hvis man enes om en Reduktion paa dette Omraade, kunde ordne Sagen paa en mere summarisk Maade, som maaske kostede mindre i Administration.

At vi har faaet forelagt dette Lovforslag, der gaar ud paa at rette de Fejl, der er i den bestaaende Lov, finder jeg og mit Parti særdeles formaalstjenligt. Jeg tillader mig derfor paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til videre Fremme og til Undersøgelse i et Udvalg, saa at vi kan opnaa det for de paagældende Invalidere og for den offentlige Økonomi mest hensigtsmæssige Resultat.

Veistrup: Nogen ubetinget Tilslutning eller Anerkendelse har det foreliggende Lovforslag ikke faaet, men jeg tror, vi fra alle Sider gerne vil medvirke til, at de Fejl, der findes i den bestaaende Lov, ændres, og den Ordning, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nævnte til Slut: at forhindre de bestaaende Fejl uden samtidig at forøge eller fordyre Administrationen, vilde selvfølgelig være en ideel Ordning at naa til. Lovforslaget tilsigter jo en Ændring — jeg kan gerne sige en principiel Ændring — i Invalideforsikringsloven. Straks da jeg hørte, at den højtærede Indenrigsminister ønskede at forelægge et Lovforslag om Ændringer i Invalideforsikringsloven, troede jeg, at det skulde gaa ud paa noget helt andet, end det viser sig at gaa ud paa. Sagen er, at nogen ubetinget Tilfredshed med den Lov, som praktiseres i Øjeblikket, foreligger der ikke omkring i Landet. Jeg vil ikke sige, at den virker utilfredsstillende alle Steder, men der er sikkert en Mængde